

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, 1891. ΜΠΙΘ. 288

Συνδρομ. ἔτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1κ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Εἰς οὐδένασ κλην τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προκληρωμῆσ.

Ἐξωτερικῶ φρε 2.

Ἐν ὁδῶ Σταδίου ἀριθ. 26.

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΦΑΝΗ ΚΑΙ Ἡ ΓΑΤΟΥΛΑ ΤΗΣ.

Ἔλα νὰ πιῆσ, ἀγάπη μου, τὸ νόστιμο τὸ γάλα
 Ποῦ σοῦ ἔτοιμασα ἐγώ
 Σοῦβαλα μέσα βούτυρο καὶ ζάχαρι καὶ ἄλλα
 Σοῦβαλ' ἀκόμα καὶ αὐτό.

Εἶνε καιρὸς νὰ κοιμηθῆσ,
 μικρὴ μου Σερπετοῦλα,
 Κ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πεινάσ,
 Νὰ μισουλῆσ καὶ νὰ κλάσ,
 ὦραία μου γατοῦλα,
 Στὸ κρεββατάκι σου σὰν πᾶσ.

Ἔλα λοιπὸν καὶ μὴν ἀργῆσ,
 ὦ, ἔλα νὰ δειπνήσῃσ,
 Ἀγαπημένο μου γατί
 Θὲ νὰ πλαγγάσῃσ ἔνωρις
 καὶ πάλι θὰ ξυπνήσῃσ,
 Γατοῦλα μου, πρωτὸ πολὺ.

Μὰ μὴ βουτήσῃσ τ' ἄσπρα
 σου στὸ γάλα ποδαράκια!
 Ἄ, πρόσεξε μὴ λερωθῆσ,
 Γιατὶ γὰ τιμωρία σου
 χωρὶς πολλὰ λογίκια
 Θὲ νὰ σὲ βάλω νὰ πλυθῆσ.

Κὲ ἀφοῦ δειπνήσῃσ, μάτια
 μου, κὲ ἀφοῦ καλὰ χορτάσῃσ,
 Μέσ' στῆσ Ντουνοῦσ τὴν ἀγ-
 [καλιὰ,
 Μ' ἕνα σου πήδημ' ἀλαφρὸ
 ἄμέσως νὰ πετάξῃσ,
 Γὰ νὰ τῆσ πάρῃσ τὰ φιλιὰ.

ΚΩΡ. ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ,

Ἡ μικρὰ Φανὴ καὶ ἡ γατοῦλα τῆσ.

— Εἰς τὰς Ἡνωμένασ Πολιτεῖασ τῆσ Ἀμερικῆσ ὑπάρ-
 χουσιν ἐν ἐνεργείᾳ 1700 σιδηροδρομικαὶ ἐταιρῖαι καὶ
 156,400 μιλίων σιδηροδρομικὰ γραμματῖ, εἰς τὰς ὁποῖασ

ἐνασχολοῦνται 700,000 ἄνθρωποι. Ἐκ τῶν Ἐταιριῶν
 τούτων 400 δὲν ἐπιτρέπουσ εἰς τοὺς ὑπαλλήλουσ καὶ
 ἐργάτασ τὴν χρῆσιν πνευματωδῶν ποτῶν. 12 ἔχουσ
 συστήσει Ἐταιρῖασ πρὸς βοήθειαν τῶν ἐργατῶν, οἵτι-
 νεσ ἐνεκα ἀσθενείασ ἢ γηρατοσ ἢ ἄλλησ τινὸσ φυσικῆσ
 αἰτιασ δὲν δύνανται νὰ συντηρῶσι ἐαυτοὺσ καὶ τὰσ οἰ-
 κογενείασ τῶν.

— Εἰς τὸ Λονδῖνον εἰ 100 ἄνθρώπων οἱ 34 μόνον
 δύνανται νὰ εὐρωσι τόπον
 εἰς ἐκάστην τῶν ὑπαρχου-
 σῶν ἐκκλησιῶν!

— Ἀστρονόμοσ τις ὑπε-
 λόγησεν, ὅτι κατ' ἔτοσ πί-
 πουν ἐπὶ τῆσ γῆσ μασ περὶ
 τὰ 146,000,000,000 διατ-
 τόντων ἀστέρων!!

— Κατὰ τοὺσ τελευταί-
 ουσ ὑπολογισμοὺσ τοῦ ἐντοι-
 μολόγου Οὐάλεσ ἐκ τῆσ Πο-
 λιτεῖασ Ἰαλονόσ τῶν Ἡν.
 Πολ. τῆσ Ἀμερικῆσ, ἡ ἐκ-
 τῶν ἐντόμων ζημία ἀνέρχε-
 ται εἰς 1,000,000,000 φρ.
 Ὅταν δὲ λέγωμεν ἔντομα
 ἐν σχέσει πρὸς τὴν φοβε-
 ρὰν ταύτην ζημίαν ἐννοοῦ-
 μεν τὰ μὴ χρησιμεῶντα
 εἰς τὸν ἄνθρωπον ποσῶσ,
 διότι ὑπάρχουσ καὶ ἔντομα,
 τὰ ὁποῖα εἶναι πολὺ χηρή-
 σιμα εἰς τὴν γεωργίαν. Πρὸσ
 κοταστροφῆν τῶν βλαπτι-
 κῶν τούτων ἐντόμων ἡ Κυ-
 βέρνησισ τῶν Ἡνωμένων
 Πολιτεῶν ὤρισε βραβεῖον
 50,000 φράγκων εἰς ἐκεί-
 νοὺσ τισ ἠθελεν ἀνακαλύ-
 φει μέσον, διὰ τοῦ ὁποῖου
 νὰ καταστρέφωνται τὰ ἐν-
 τομα ταῦτα, χωρὶς νὰ βλά-

πτωνται τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα.

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

ΚΕΦ. ΙΗ'.

Ἡ Μύρτις ἴστατο μίαν ἡμέραν εἰς τι μικρὸν δωμάτιον τῆς οἰκίας, ὅπου προητοίμαζε τὰς ἀλοιφάς, τὰ ἀρώματα καὶ τὰ κοσμητικὰ τῆς κυρίας τῆς, καὶ ἔτριβεν ἐπὶ μαρμαρίνης πλακῶς μίγμα ἀπὸ χονδρὸν ἄλευρον, μέλι καὶ γάλα, πρὸς κατασκευὴν εἰδους τινὸς σάπωνος. Ἄλλο τι ὅμως ἐσκέπτετο ἀπὸ ἐκείνου τὸ ὅποιον αἱ χεῖρές τῆς ἔκαμνον, διότι ἐφαίνετο μελαγχολικὴ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνεστέναζεν ἑλαφρῶς.

Αἴφνης τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἐσύρθη κατὰ μέρος καὶ εἰσῆλθεν ἡ Δρουσίλλη, ἡ τυφλὴ Ἑβραία κόρη, ψηλαφοῦσα πρὸ αὐτῆς.

— Ἐδῶ εἶσαι, Μύρτι; ἠρώτησε μὲ χαμηλῆν φωνήν «Εἶσαι μόνη σου;» προσέθηκε.

— Ναί, ἡ Φουλβία ἐπῆγε σήμερον εἰς τὴν ἀγοράν, ἀπεκρίθη ἡ Μύρτις ἀναστενάζουσα.

Εἶχον παρέλθει ἑβδομάδες τινὲς ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν εἶχεν ἰδεῖ τὸν Κλεομένην εἰς τὴν ἀγοράν καὶ δὲν τῆς εἶχεν ἐπιτρέψει ἡ κυρία τῆς ἐν τῷ μεταξύ νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' ἔπιτελλε πάντοτε τὴν Φουλβίαν· οὕτως ὥστε ἡ Μύρτις οὔτε τὸν Κλεομένην εἶχεν ἐκάνθει, οὔτε τὸν γέροντα Ναζωραῖον. Εἶχεν ὁμως στείλει διὰ μέσου τῆς Δρουσίλλης αἴτησιν εἰς τὸν Διονύσιον τὸν ποιμένα τῆς ἐκκλησίας, παρακαλοῦσα νὰ γείνη δεκτὴ ὡς ὁπαδὸς τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, διότι χάρις εἰς τὰς συχνὰς συνομιλίας τῆς μὲ τὴν κυρίαν Ἰουλίαν καθὼς καὶ μὲ τὴν Δρουσίλλην, εἶχε κάμει πλέον τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν εἰδωλοατρείαν.

Ἡ ἀφιξίς τῆς εὐγενοῦς κυρίας Ἰουλίας εἶχε μαγάλως ἐνισχύσει τὴν πίστιν τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας, διότι αὐτὴ τοὺς εἶχε φέροι εἰδήσεις κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν δέσμιον Παῦλον καὶ εἶχεν ἐνωθῆ ἐντελῶς μετ' αὐτῶν. Πολλάκις δὲ εἶχεν ἀναφέρει τὴν Μύρτιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διηγουμένη μὲ πόσῃν ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν αὐτὴ ὑπέμενε τὸν αὐστηρὸν περιορισμὸν τῆς καὶ πόσον πιστῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἐξεπλήρου τὰ καθήκοντά τῆς, ὥστε ἡ κυρία τῆς οὐδὲν ἄλλο παράπονον εἶχεν ἐναντίον τῆς εἰμὴ ὅτι ἠρνεῖτο ἀκόμη ἐπιμόνωσ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς θεοὺς τῶν Ῥωμαίων. Οὕτω δὲ τὰ μέλη τῆς ἐκκλησίας ἠσθάνθησαν ζωηρὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν μικρὰν ταύτην κόρην, ἥτις ἐφαίνετο ζητοῦσα τὴν ἐν Χριστῷ ἀλήθειαν, καὶ πολὺ ἀνεπέμποντο ὑπὲρ αὐτῆς δαήσεις, ἂν καὶ ἐκείνη τὸ ἠγνοεῖ παντελῶς.

Ἡ Ἰουλία ἐφοβεῖτο, ὅπως καὶ ἡ Μύρτις αὐτή, ὅτι πράγματι ἡ Βαλερία ἐσκόπευε νὰ ἐπιβάλλῃ καμμίαν βαρεῖαν τιμωρίαν εἰς τὴν μικρὰν Ἑλληνόπαιδα, διὰ τὴν θρησκευτικὴν ἀποστασίαν τῆς. Διὰ τοῦτο ἡ Ἰουλία παρτίεινε τὴν ἐν Ἀθήναις διαμονὴν τῆς, ἵνα μὴ ἐγκαταλίπῃ τὴν Μύρτιν μόνην, ἐλπίζουσα ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θὰ κατεπραίνετο ἡ δυσαρέσκεια τῆς Βαλερίας.

Ἡ Κλαυδία, ἡ ἀδελφὴ τῆς Βαλερίας, εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὴν Ῥώμην καὶ εἶχεν ἐπαναλάβει τὰ καθήκοντά τῆς ὡς Ἑστίας παρθένος· ἡ Ἰουλία δὲ ἔμεινε περιλυπὸς ὅτι ἡ φίλη τῆς δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς πλειοτέραν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, οὐδὲ εἶχε τολμήσει, νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν εἰδωλοατρείαν. Ἡ Κλαυδία τὴν εἶχε παρακαλέσει νὰ τῆς πωλήσῃ τὴν Δρουσίλλην, διὰ νὰ ἔχῃ πιστὴν θεραπαινίδα εἰς τὸ πλευρόν τῆς, ἂν τυχόν τῆς ἐπανήρχετο ἡ νόσος· τοῦτο ὁμως ἠρνήθη νὰ πράξῃ ἡ Ἰουλία, διότι ἡ τυφλὴ Ἑβραία κόρη δὲν ἦτο μόνον πιστὴ ὑπηρέτρια ἀλλὰ καὶ ἀδελφὴ ἐν Χριστῷ, ὁπαδὸς τῆς αὐτῆς πίστεως, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀποξενωθῇ ἀπ' αὐτῆς ἐκθίτουσα οὕτως αὐτὴν εἰς παντοίους πειρασμοὺς καὶ αὐτὴν τὴν πίστιν τῆς νὰ χάσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἑστιαδῶν. Ἐκτὸς τούτου ἐβλεπεν ὅτι ἡ Δρουσίλλη ὠδήγει τὴν Μύρτιν βαθμηδὸν εἰς τὴν ἀλήθειαν, διὰ τῶν καθημερινῶν συνομιλιῶν τῆς. Ὅλοι οἱ οἰκεῖοι ἐγνώριζον ὅτι ἡ Μύρτις εἶχε παρατήσει τὴν λατρείαν τῶν θεῶν, καὶ οἱ σύνδουλοι τῆς τὴν μετεχειρίζοντο ὡς ἀπεπαρρημένον, τὴν ἐλοιδοροῦν ἀδιακόπως καὶ συγχρόνως ἐφόρτωναν τὴν «Ναζωραίαν» μὲ ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτερα ἀπὸ τὰ ἰδικὰ τῶν καθήκοντα, τοῦθ' ὅπερ ἡ Βαλερία ἢ δὲν παρατήρει, ἢ παρατήρει μὲν ἀλλὰ δὲν ἐπενέβαινε.

Ἡ Βαλερία μάλιστα οὐδέποτε τῆς ὠμίλει, εἰμὴ νὰ τῆς δώσῃ διαταγὴν τινα ἢ νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ διὰ κάποιον ἀνύπαρκτον σφάλμα· τὸ δὲ δυστυχὲς κοράσιον πολλάκις ἐφαίνετο κατακουρασμένον καὶ ἀποτεθαρρημένον.

Διὰ τοῦτο μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐσυλλογίζετο πότε νὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα νὰ τὴν ἐξαγοράσῃ ὁ Κλεομένης κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ ἡ ἐλπὶς δὲ αὐτῆ καὶ ἡ πίστις τῆς εἰς τὸν νέον τῆς Θεοῦ καὶ Σωτῆρα τὴν ὑπεστήριζον, ὥστε νὰ μὴ ἐνδώσῃ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν εἰδωλοατρείαν.

Οὕτω λοιπὸν παρήρχοντο αἱ ἡμέραι καὶ προσήγγιζεν ἤδη ἡ ἐορτὴ τῶν Κρονίων* τὴν ὅποιαν

* Σημ. Κρόνια—ἡ μεγάλη ἐτησίαι ἐορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ Κρόνου. Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ διηγημάτων μας εἶχε συνταχθῆ καθ' ὅλα μὲ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐορτὴν Σατουρνάλια, ἥτις ἤρχε τὴν 17 Δεκεμβρίου καὶ διήρκει ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας. Τὰ καθ' αὐτὸ ὅμοια ἔπρεπε τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ ἀρχαι-

πᾶς δούλος προσέμενε με τὴν ἀνυπομονησίαν καὶ χαράν. Ἡ Μύρτις ἐνεθυμήθη πῶς ἐωρτάζετο εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον κατὰ τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν. Ὅλα τὰ δωμάτια ἐστολίζοντο με κλαδούς κεύκων, εὐθυμία δὲ γενικὴ ἱπεκράττει οὐχὶ μόνον διὰ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς εὐγενοὺς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν εὐτελέστατον δούλον ἦτο ἐποχὴ ἐπισκέψεων, χορῶν καὶ συμποσιῶν, καὶ ἐν γένει ἀποτινάξεως παντὸς περιορισμοῦ. Ὅθεν ἠλπίζεν ἡ Μύρτις ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς χαρᾶς καὶ ἐλευθερίας, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ξανθίππην, καὶ νὰ διέλθῃ ὀλίγας χαρμωδύνας ὥρας με αὐτὴν καὶ με τὸν Κλεομένην.

Ἔχε πολλὰκις ἐμπιστευθῆ τὴν ἐλπίδα ταύτην εἰς τὴν Δρουσίλλην καὶ ἡ τυφλὴ κόρη ἐχρησίμευεν ὡς διαγγελεὺς μεταξύ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ἡ μικρὰ Ἑβραία εἶχε μεγάλην διάκρισιν καὶ ἀπέκρυπτε πολλὰς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ ἐνός, τὰς ὁποίας ἐγνώριζεν ὅτι θαῖλύπουν τὸν ἄλλον. Οὕτως ὁ μὲν Κλεομένης δὲν εἶχε μάθει πόσα ὑπέφερεν ἡ ἀδελφὴ του κατ' οἶκον, ἡ δὲ Μύρτις δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ἡ τε Ξανθίππη καὶ ὁ Κλεομένης εἶχον ἔλθει ἐπανειλημμένως νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν, ἀλλ' ὁ θυρωρὸς τοὺς εἶχεν ἀρνηθῆ τὴν εἴσοδον, κατὰ διαταγὴν τῆς κυρίας του.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ἡ Δρουσίλλη, μίαν ἡμέραν συναντήσασα τὸν Κλεομένην εἰς τὴν ἀγορὰν «τῶρα πλησιάζουν τὰ Κρόνια καὶ θὰ διασκεδάσετε μαζί. Καὶ ἡ κυρία μου λέγει ὅτι καλὰ θὰ κάμῃς σὺ καὶ ἡ Μύρτις νὰ ἐνωθῆτε με τὴν ἐκκλησίαν τότε ὅπου θὰ ἔχητε καιρῶν»

— Ναί, καλὸν θὰ ἦναι, ἀπεκρίθη ὁ Κλεομένης καὶ εἶθε νὰ μὴ συμβῆ τίποτε, τὸ ὅποιον νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ. Ἦκουσες ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ σκοπεύει τὴν ἀνοίξιν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Κόρινθον καὶ τὰς Ἀθήνας;

— Ναί, ἡ κυρία μου τὸ ἔλεγε προχθὲς, διότι σκοπεύει νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὴ εἰς Κόρινθον, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν πρὶν φθάσῃ ὁ Αὐτοκράτωρ, διότι τότε θὰ ἦναι τόσος κόσμος αὐτοῦ. Ἀλλὰ διατί τοσον ἐνδιαφέρεσαι;

— Ὁ ἐρχομὸς τοῦ Αὐτοκράτορος θὰ μὲ δώσῃ τὰ μέσα νὰ ἐλευθερώσω τὴν Μύρτιν, ἀπεκρίθη ὁ Κλεομένης καὶ ἐξήγησεν εἰς τὴν Δρουσίλλην ὅτι ἐσκόπευε νὰ μονομαχήσῃ εἰς τὸ ἀμφιθέατρον.

Ἀκολουθεῖ

τῆρα ἐποχὴ ἐωρτάζοντο τὴν 12ην τοῦ μηνὸς Ἑκατομβαιῶνος (ὅστις περιελάμβανε τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ νῦν μηνὸς Αὐγούστου καὶ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ Σεπτεμβρίου) ἦτοι περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου.

Ο ΚΟΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ.

Ἐἰς μίαν κωμόπολιν τῆς Βασσαραβίας εἶχε ἓνας εὐσεβὲς χωρικὸς γερμανικῆς καταγωγῆς, ὄνομα Ζόμενος Δόβρου.

Διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς του δὲν ἠδυνήθη νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιον του, ὁ δὲ οἰκοδεσπότης, ἂν καὶ ἦτο χειμῶν, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀποβάλῃ τῆς οἰκίας.

Ὁ πτωχὸς Δόβρου τὸν παρεκάλεσε γονυκλιτῶς τρίς νὰ τὸν εὐσπλαγχνισθῇ, καὶ νὰ μὴ τὸν βίβῃ εἰς τοὺς δρόμους, ἀλλὰ ματαίως.

Τὴν μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐββαλε νὰ φύγῃ ἐκ τῆς οἰκίας, συνήθροισε τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὸν νῆψαλμόν, ἔψαλαν ὅλοι ὁμοῦ τὸν ὕμνον, ὅστις ἀρχεται μετὴν στροφὴν

«Ἄν θλίψεις ἔχῃς περισσὰς,
» Ἄν σὲ ταραττοῦν πόνοι,
» Κατάφευγε εἰς τὸν Θεόν,
» Αὐτὸς τὰς μαλακῶνας.»

ὅταν δὲ ἐφθασαν εἰς τὴν τελευταίαν

»Εἶναι ἡ χεὶρ του δυνατὴ.
» Αὐτὴν νὰ ἐμποδίσῃ
» Τίς δύναται; τίς δύναται
» Αὐτὴν ν' ἀναχαιτίσῃ;
» Ὅταν τὰ ἀναγκαῖά μας
» Θέλει νὰ χορηγήσῃ;»

κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν. Ὅταν ἠνοιχθῆ, ὁ οἰκιακὸς κόραξ, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ τοῦ Δόβρου εἶχε συλλάβει, ὅταν ἦτο πουλάκι καὶ τὸν ἡμέρυσσε, παρουσιάσθη κρατῶν εἰς τὸ βέμφος του ἐν δακτυλίδι με πολύτιμον λίθον!

Ὁ Δόβρου ἐσυλλογίσθη κατ' ἀρχὰς νὰ πωλήσῃ τὸ δακτυλίδι καὶ νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιον, ἀλλὰ σκεφθεὶς ὠρμώτερον ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἱεροκῆρυκά του καὶ νὰ τῷ δείξῃ τὸ εὑρημα τοῦ κόρακος.

Ὁ ἱεροκῆρυξ ἐξετάσας τὴν πέτραν τοῦ δακτυλιδίου εἶδεν ὅτι εἶχεν ἐσκαλισμένον τὸ στέμμα τοῦ βασιλέως Στανισλάου, ὅθεν ἀμέσως ἔφερε τὸ δακτυλίδιον εἰς αὐτὸν καὶ τῷ διηγήθη τὴν ἱστορίαν.

Ὁ βασιλεὺς τόσον εὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν διαγωγὴν τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, ὥστε ἐξήτησε νὰ τὸν ἴδῃ, τὸν ἐφιλοδώρησε δὲ τόσον γενναίως, ὥστε δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην κανενὸς πράγματος.

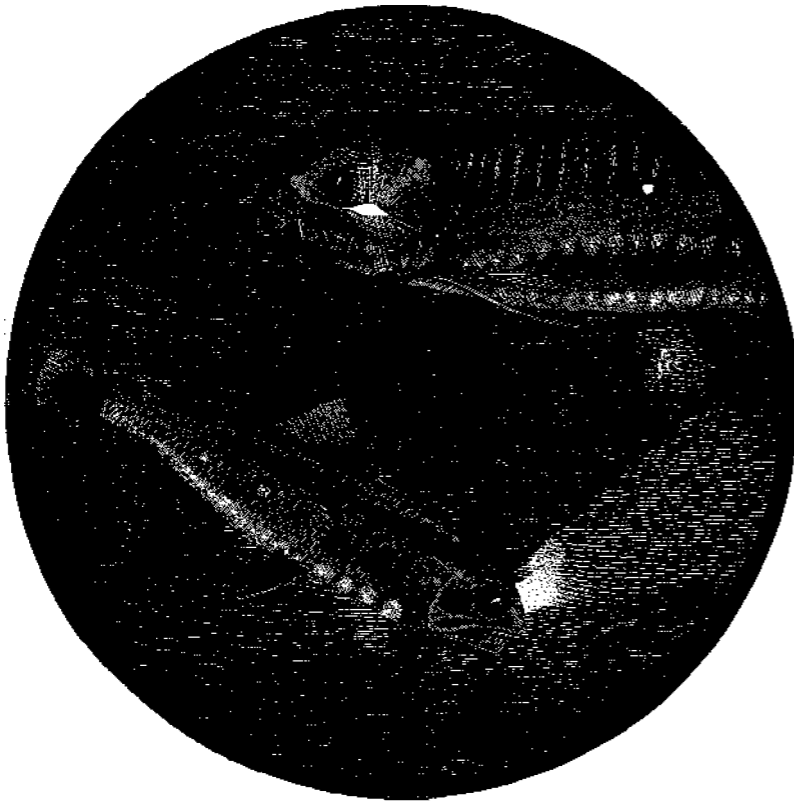
Τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ μονάρχης τῷ ἔκτισε ἀναπαυτικὴν οἰκίαν καὶ τῷ ἐχάρισε καὶ μίαν ἀγε-

λάδα εκ τής βασιλικής αγέλης, άνωθι δε τής θύρας τής οικίας του διέταξε να τεθῆ πλάξ σιδηρά φέρουσα τήν εικόνα του κόρακος, κρατούντος εις τὸ ράμφος του δακτυλίδι. Κάτωθι δε τής εικόνας έγγραφή ἢ ἐξῆς ἐπιγραφή εις στίχους.

«Τὸ πᾶν Αὐτὸν ὑπηρετεῖ
Παντοῦ Αὐτὸς ὑπάρχει.
Εἶναι ἀγάπη, φῶς, ζωὴ
Στὸ σῶμπαν Αὐτὸς ἄρχει.»

**ΦΩΣΦΟΡΙΚΟΙ
ΙΧΘΥΣΣ.**

Μεταξὺ τῶν ἐνύδρων ζώων οἱ φωσφορικοὶ λεγόμενοι ἰχθύες εἶναι τὰ περιεργότατα. Οἱ ἰχθύς οὗτοι διαφορῶνται εἰς δύο μεγάλας τάξεις, εἰς τὴν τῶν φωσφορικῶν ἰχθύων, οἵτινες ἀπαντῶνται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ εἰς τὴν τῶν ἐνδιαιωμένων εἰς βαθία ὕδατα, εἰς βάθος οὐχὶ ἔλαττον τῶν 500 ποδῶν.

Φωσφορικοὶ ἰχθύες.

Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν πρώτην τάξιν ἐκλύουσι φωσφορικὸν φῶς ἐξ ὅλης τῆς ἐπιφανείας των, οἱ δὲ τῆς δευτέρας τάξεως ἔχουσι ὄργανα ἰδιαιτέρα ἀνήκοντα ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτούς, τὰ ὁποῖα παράγουσι τὸ φωσφορικὸν φῶς. Τὰ ὄργανα ταῦτα εἰς τινὰς τῶν ἰχθύων τούτων εἶναι ὅμοια μὲ ὀφθαλμούς, ἐρυθροὺς ἢ κιτρινοὺς τὸ χρῶμα, διαρκούσης τῆς ζωῆς αὐτῶν, καὶ ἐνίοτε μὲν κελνται εἰς δύο σειρὰς ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἰχθύος, ἄλλοτε δὲ ὁμοιάζουσι γοαμῆς, αἱ ὁποῖαι εἶναι διευθετημέναι καθέτως ἐπὶ ἐκάστης τῶν πλευρῶν τοῦ ἰχθύος. Εἰς ἄλλα εἶδη ἢ εἴδη τοῦ φωσφορικοῦ φωτὸς εἶναι ἐπὶ τοῦ πνευσμένου μέρους τοῦ κρανίου ἢ ἐφ' ἐκάστης τῶν πορείων τοῦ προ-

σώπου. Ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόني οἱ μικροὶ μὲν ἀναγνώσται ἔχουσι δείγματα ὄλων τούτων τῶν εἰδῶν τῶν φωσφορικῶν ὀργάνων.

Εἰς τὰ μεγάλα βᾶθη, ὅπου φντική ζωὴ δὲν ἀπαντᾶται, οἱ ἰχθύς οἱ ἐνδιαιωμένοι εἰς αὐτὰ τρέφονται ἀποκλειστικῶς ἀπ' ἀλλήλων. Οἱ ἰσχυρότεροι ἐπομένως καὶ ἐπιτηδείτεροι τούτων καταβροχθίζουσι τοὺς ἀδυνατοτέρους καὶ ἀνεπιτηδείτερους.

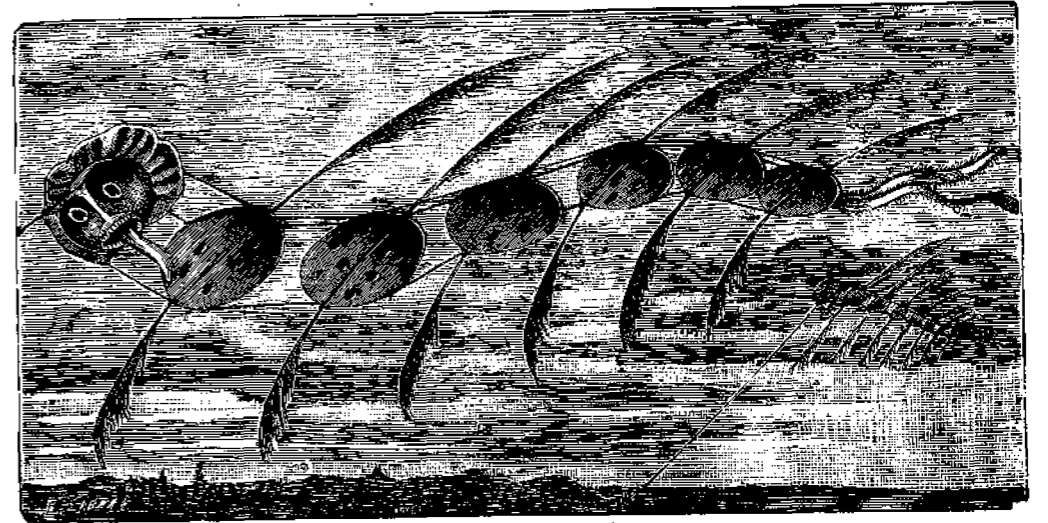
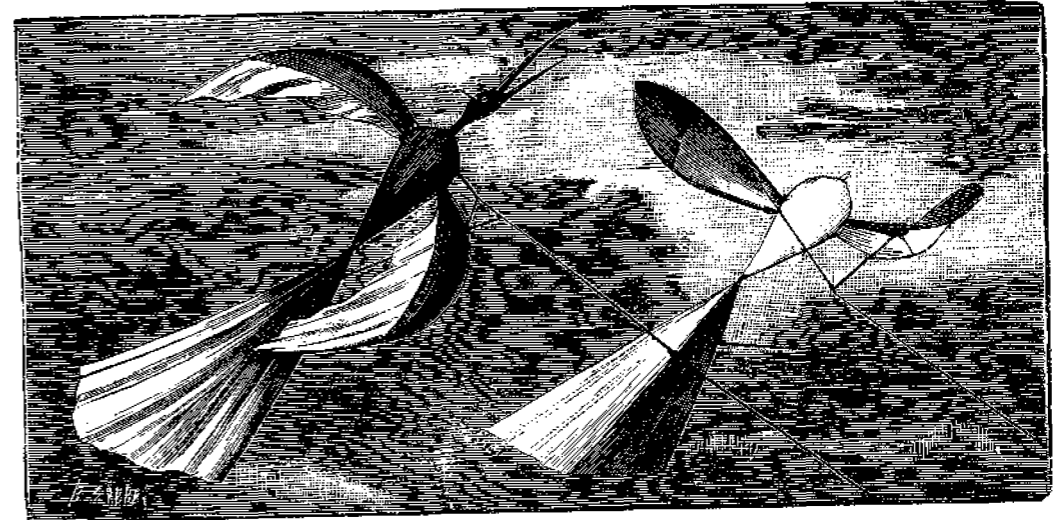
Τὰ φωσφορογενῆ ταῦτα ὄργανα χρησιμεύουσι πρὸς διπλοῦν σκοπὸν, πρὸς ἄμυναν καὶ πρὸς ἐπίδειξιν. Τὰ εἰς τὴν οὐρὰν ἐυρισκόμενα, προφυλάττουσι τὸν ἰχθύν ἀπὸ τῆς ἐχθρῆς προδρομῆς ἐκ τῶν ὀπισθεν, ἐνῶ τὰ ἐπὶ τῶν πλευρῶν καὶ τῆς κεφαλῆς χρησιμεύουσι διὰ τὸ καμνῶν ὄρατοὺς ἄλλους ἰχθύας εἰς τὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνα βᾶθη καὶ τὰ παραζαλίζουσι αὐτούς, ὥστε νὰ τοὺς συλλαμβάνουσι εὐκόλως

— Ἀρτησιανὰ φρέατα. Εἰς τὴν Πολιτείαν Δακόταν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουσι δύο ἐκ τῶν βαθυτάτων καὶ πλατυτάτων Ἀρτησιανῶν φρεάτων, τὸ ἓν ἔχει βῆθος 582 ποδ. καὶ διαμέτρον 8 δακτύλων. Ἡ πίεσις τοῦ ἀνερχομένου ὕδατος εἶναι ἰση μὲ 60 λίτρας εἰς ἕκαστον τετραγωνικὸν δάκτυλον. Διὰ σωλῆνος, ἔχοντος ὀπὴν πρὸς τὸ στόμιον τοῦ φρεάτος 8 δακτύλων τὴν διάμετρον, τὸ ὕδωρ ἀνέρχεται εἰς ὕψος 12 1/8 ποδ. Διὰ σωλ. 4 δακτύλων τὸ ὕδωρ ἀνέρχεται εἰς 62 ποδ.— Διὰ σωλ. 2 δακτ. τὸ ὕδωρ ἀνέρχεται εἰς 88 ποδ. ἔχει δὲ δύναμιν νὰ κινή μύλον, δύναμενον νὰ ἀλέθῃ 60 μεγάλα βαρέλια ἀλεύρου τὸ ἡμεροῦστικον. Τὸ ἕτερον Ἀρτησιανὸν φρεῶν εἶναι βαθὺ 1000 ποδ., ἔχει δὲ σωλῆνα 9 δακτύλων τὴν διάμετρον καὶ πίεσιν 150 λίτρ. εἰς ἕκαστον τετραγωνικὸν δάκτυλον. Ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ ἐλπίζει νὰ κάμῃ κομιστικὰς γαίας 800 ἑκταρίων!

— Κατὰ τὸν καθηγητὴν Γρανῶ ἡ ὅλη ἐπιφάνεια τῆς γῆς συνίσταται ἐκ 33,600,000 ἑκταρίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων κατοικοῦσιν 1,290,000,000 ἄτομα, ἢ περ ἀναλογεῖ 2 1/2 ἑκτ. εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον.

ὄφεις κ.λ., ὡς φαίνεται εἰς τὰς προκειμένας εἰκόνας.

Παρ' ἡμῶν, δυστυχῶς, ἡ ἀδωὰ αὐτῆ διασκέδασις τῶν παιδιῶν καὶ νεανίσκων εἶναι εἰσέτι εἰς τὰ σπάργαντά της. Ἐν τεμάχιον χάρτου καὶ

Περὶ χαρτίνων ἀετῶν.

ΠΕΡΙ ΧΑΡΤΙΝΩΝ ΑΕΤΩΝ.

Ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς χαρτίνων ἀετῶν καλλιεργεῖται μεγάλως ὑπὸ τῶν Κινέζων, οἵτινες ἔχουσι πρῶχειρον τὸν Ἰνδικὸν κάλαμον, τὸν Ἰνδικὸν χάρτην καὶ λεπτὴν μεταξάν. Εἰς τὴν Κίναν, τὸ Ἀννάμ καὶ τὴν Ἰαπωνίαν ἡ τέχνη αὐτῆ ἔχει φθάσει εἰς ἐπιστημονικὴν ἐπεξεργασίαν οὕτω π. χ. κατασκευάζονται ἀετοὶ ὁμοιάζοντες διάφορα ζῷα, πτηνὰ, ἕντομα, μουσικὰ ὄργανα,

ἢ ἡ δύο τεμάχια ξύλου μὲ μίαν λαοῖδα καλαίου πανίου ὡς οὐρὰν ἀποτελοῦν τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς ἀετοπλαστικῆς, ὡσεὶ δὲ τις μορφὴ μὲ δξύ τὸ ἐνθεῖνον, ἐξ οὗ κρέματα οὐρὰ χαρτίνη ἀκομψος καὶ οὐχὶ σπανίως ἐκ κορυφῶν συνισταμένη, εἶναι δείγματα τῆς ἀνωτάτης καλλιτεχνίας μας εἰς τὴν κατασκευὴν ἀετῶν! Αἱ προκειμένα εἰκόνας εἶναι δείγματα τῶν τεχνηέντως κατασκευαζομένων ἀετῶν ἐν Κίνα.

ΚΑΛΩΝ ΑΝΤΙ ΚΑΚΟΥ.

(Ἀληθὲς διήγημα.)

Ἄμερικανός τις ἰθαγενής (αὐτόχθων) ἦλθε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν ἐνός γεωκτῆμονος πολὺ ὀργισμένος. Ἐρωτηθεὶς διατί ἦτο τόσο ὀργισμένος, ἀπεκρίθη· «Ὁ γεωκτῆμων Σμιθ ἔβαλε τὰ σκυλιά του νὰ μὲ φάγουν καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἐσώθην, τρέχων. Ὀρκίζομαι θεῖ, ὅτι θὰ τὸν φονεύσω εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.»

— Καὶ τί θὰ κερδήσῃς, τὸν ἠρώτησεν ὁ φίλος του, ἐὰν τὸν φονεύσῃς;

— Τίποτε, μόνον θέλω νὰ τὸν ἐκδικηθῶ.

— Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ὀρθόν, οὔτε δίκαιον νὰ ἀφαιρέσῃς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

— Ἄλλὰ μήπως ἦτο ὀρθὸν δι' αὐτὸν νὰ βάλῃ τὰ σκυλιά του νὰ μὲ ζεσχίσουν;

— Βέβαια ὄχι, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἰς δίκαιόν τι νὰ τὸν μιμηθῇς. Ἐκτός δι' τούτου θὰ ἦσαι ἐκτεθειμένος εἰς ἀδιάκοπον τρόμον τιμωρίας.

— Τί νὰ κάμω λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ ἄγριος.

— Νὰ κειροφυλακτῆσῃς νὰ τὸν εὐεργετήσῃς, καὶ θὰ εὕρῃς ὅτι τοῦτο εἶναι γλυκύτερον τῆς ἐκδικήσεως, δὲν θὰ σὲ ἐκθέσῃ δι' καὶ εἰς κίνδυνον, ἴσω, μάλιστα σὲ φέρει καὶ πολλὴν εὐλογίαν.

— Θὰ κάμω κατὰ τὴν συμβουλὴν σου, εἶπεν ὁ ἄγριος, διότι γνωρίζω ἐκ πείρας, ὅτι ποτὲ δὲν λέγεις ψεύματα. Οὕτως ἀπεχωρίσθησαν οἱ δύο φίλοι.

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ὁ ἄγριος Ἄμερικανός ἦλθε πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, φέρων εἰς τοὺς ὤμους του ἐν ὠραίον δέρμα Βονχύσου.

— Ἐὶ ἐφώνησεν ὁ φίλος του, ἅμα τὸν εἶδε. Ποῦ ἐπέτυχες αὐτὸ τὸ ὠραῖον δέρμα; Θὰ σοὶ ἦναι τὸν χρησίμνον τὸν χειμῶνα! Ἐλπίζω ὅτι δὲν τὸ ἐκλεψες!

— Ὅχι, φίλε μου. Σὺ γνωρίζεις ὅτι πρὸ πολλοῦ παρήτησα τὰς κακὰς συνηθείας τῶν ἠμογεγῶν μου, ἂν καὶ ἀπαντῶ μεγάλας δυσκολίας.

Ἦλθον νὰ σοὶ εἶπω πῶς ἀπέκτισσα τὸ δέρμα τοῦτο

— Μίαν ἡμέραν ἐκυνηγοῦσα εἰς τὰ δάση, καὶ ποῖον νομίζεις ἀπήνησθα ἐξαφναὶ τὸν κύριον Σμιθ, ὅστις ἔβαλε τὰ σκυλιά του νὰ μὲ φάγουν. Ἡ πρώτη μου ιδέα ἦτο—ἰδοὺ πῶς ἦλθον τὰ πράγματα καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖράς μου ὁ ἀνθρώπος οὗτος. Θὰ τὸν φονεύσω ἄλλ' ἐνθυμήθην τοὺς λόλους σου, καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὸν ἀγαθοποιήσω.

Ἦθεν τὸν ἐπῆρα εἰς τὴν σκηνὴν μου καὶ τὸν ἐφιλοξένησα τὴν νύκτα. Τὸ δὲ πρῶτ' αὐτὸν ὠδήγησα μόνος μου μέχρι τῆς δημοσιᾶς, διότι δὲν ἐγνώ-

ρίζε τὸν δρόμον, καὶ τότε δώσας εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρά μου, «Κατευῦδιον, τοῦ εἶπον, τώρα ἤξευρες τὸν δρόμον νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν οἶκόν σου. Ὅταν σὲ εὕρον μόνον περιπλανώμενον εἰς τὸ δάσος, ὁ Σατανᾶς μοὶ εἶπε νὰ σὲ φονεύσω, διότι καθὼς ἤξευρες, ἔβαλες πρὸ καιροῦ τοὺς σκύλους σου νὰ μὲ ζεσχίσουν καὶ ἐγάλας, ὅταν ἐγὼ ἔτρεχον νὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτούς, ἀλλ' ἐγὼ ἐνίκησα τὸν καιροσκόπον, καὶ ἀντὶ νὰ σὲ φονεύσω, σὲ περιποιήθην. Ἦταγε, καὶ μὴ κάμῃς τὸ αὐτὸ εἰς κίνενα ἄλλον.»

Ὁ ἀνθρώπος ἐξεπλάγη εἰς τὸ ἀκουσμα τῶν λόγων μου, διότι εἶχε λησμονήσῃ τὴν περίστασιν. Μὲ πολλὴν δὲ φιλοφροσύνην μὲ προσεκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ μὲ ἐφιλοξένησε, μοὶ ἔδωκε δὲ καὶ τὸ δέρμα τοῦτο νὰ σκεπάζωμαι τὸν χειμῶνα μὲ αὐτό, καὶ εἶπεν εἰς τοὺς δούλους θσάκικς; ἵπερὼ ἀπὸ τὸ ὑποστατικόν του νὰ μὲ περιποιῶνται; ὥστε οἱ λόγοι σου ἀλήθευσαν. Τὸ ἤξευρον, ὅτι σὺ δὲν λέγεις ψεύματα! Αἰσθάνομαι ἐαυτὸν πολὺ εὐτυχῆ!

ΤΟ ΑΝΤΗΧΟΥΝ ΠΑΙΔΙΟΝ.

— Ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἦλθε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν μητέρα του καὶ τῆς εἶπεν, «Ἐνῶ ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου περιεπατοῦσαμεν εἰς τὸν κήπον, ἐν παιδίον τοῦ δρόμου μᾶς περιεγελοῦσεν. Ἐγὼ ἐφώνησα «ὦ!» καὶ τὸ παιδίον ἐκραξεν, «ὦ!» Ἐγὼ ἠρώτησα, «Ποῖος εἶναι;» καὶ ἐκεῖνο ἀπεκρίθη, «Ποῖος εἶναι;» ἐφώνησα, «Διατί δὲν φανερώνεσαι;» καὶ ἐκεῖνο ἀπεκρίθη, «Διατί δὲν φανερώνεσαι;» Τότε ἐπήδησα ἐξω, θέλων νὰ τὸ πιάσω, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸ εὕρω. Ἐπίστρεψα καὶ ἐπανάλαθον, «Ἐὰν παρουσιασθῇς, θὰ κόψω τὸ κεφάλι σου». Ἐκεῖνο δὲ ἀπεκρίθη, «Ἐὰν παρουσιασθῇς θὰ κόψω τὸ κεφάλι σου!». Ὁ τρόπος του μὲ ἔκαμε νὰ θυμώσω πολύ.

«Ἄ! Ἰωάννη, εἶπεν ἡ μήτηρ του, ἐὰν ἔλεγες, «Σὲ ἀγαπῶ,» αὐτὸ θὰ ἀπεκρίνετο, «Σὲ ἀγαπῶ.» Ἐὰν ἔλεγες, «Ἡ φωνὴ του εἶναι γλυκεία,» καὶ αὐτὸ θὰ ἀπεκρίνετο, «Ἡ φωνὴ σου εἶναι γλυκεία.» Ὅτι δῆποτε τῷ ἔλεγες, τὸ αὐτὸ θὰ ἐπανελάμβανε καὶ ἐκεῖνο. Ὅταν μεγαλώσῃ καὶ γείνησ' ἀνὴρ, ὅτι εἶπες εἰς τοὺς ἄλλους, τὸ αὐτὸ θὰ σοὶ εἴπωσι καὶ αὐτοὶ μετ' ὀλίγον. Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ λησμονῆς ποτὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον— «Μὲ ὁποῖον μέτρον μετρεῖτε, μὲ τὸ αὐτὸ θὰ μετρηθῇ εἰς ἐσᾶς,» καὶ νὰ ἦσαι πρὸς ὅλους εὐγενής.»

ΤΕΧΝΗΤΗ ΕΚΚΟΛΑΨΙΣ ΩΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον ὑπάρχουν διάφορα μεγάλα καταστήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκκολάπτονται αὐτὰ διὰ τεχνητῆς θερμότητος.

Ἐν τῶν τοιούτων καταστημάτων ἐπεσκέφθη πρότινος χρόνου ὁ Ἀμερικανὸς πρόξενος, ὅστις περιγράφει αὐτὸ, ὡς κατεσκευασμένον ἐκ πλίνθων ἠλιοψημμένων ἐκ πηλοῦ καὶ χύματος. Ἔσται δὲ 70 ποδῶν τὸ μήκος, 16 τὸ ὕψος καὶ 60 τὸ πλάτος, διαιρεῖται δὲ εἰς 12 διαιρέσεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων δύναται νὰ χωρήσῃ 7,500 αὐγά, ὥστε τὸ ὅλον τῶν ἐκκολαπτομένων ὠῶν εἶναι 90,000 !

Ἡ ἐποχὴ τῆς τεχνητῆς ἐπώσεως ἄρχεται κατὰ τὸν Μάρτιον, τρεῖς δὲ ἐπώσεις γίνονται διαρκούσης τῆς ἐποχῆς. Ἐκάστη ἐπώσις ἀπαιτεῖ 21—22 ἡμέρας, τετράκις δὲ τῆς ἡμέρας τὰ ὠὰ μετακινούνται, ὁ δὲ βαθμὸς τῆς θερμοκρασίας δὲν εἶνε κατώτερος τῶν 98° Φαρενχάϊτ.

Ἐκ τῶν ἐκκολαπτομένων ὠῶν ὀλίγα συγκριτικῶς χαλοῦν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐκκόλαψιν ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ πουλάκια ἀποθνήσκουν, ὥστε ἐκ τῶν 270,000 ὠῶν, τὰ ὁποῖα ἐπώζονται κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον αἰ 230,000 δίδουν πουλάκια, αἱ δὲ 40,000 χαλοῦν.

Διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἀπαιτοῦνται δύο μόνον, ἄνθρωποι ἢ μᾶλλον εἰς ἀνήρ καὶ ἐν παιδίον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀρνιθίων, τὰ ὁποῖα ἐκκολάπτονται κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀνέρχεται εἰς 5,000,000 κατ' ἔτος, ἀπαιτοῦνται δὲ 1,500,000 ὀρνιθες διὰ νὰ δώσωσι τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τῶν ὠῶν !

Η ΚΙΒΩΤΟΣ. ΑΡΧΑΙΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ.
ΙΝΔΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ.

Αἱ τελεταὶ αἱ γενόμεναι σχετικῶς πρὸς τὴν κιβωτὸν εἶναι κοινὰ καθ' ὅλον τὸν ἀρχαῖον κόσμον. Οἱ Αἰγύπτιοι περιέφερον κιβωτὸν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος. Κατὰ τὸν Σὴρ Ρόλινσον οἱ Ἀσσύριοι εἶχον θεάν τινα, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἦτο Σὴν ἢ Χουρκό, ὠνομάζετο προσέτι καὶ «Μεγάλη Δέσποινα», κιβωτὸν δὲ μετεχειρίζοντο εἰς τὴν τέλεσιν τῶν μυστηρίων τῆς. Ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας καὶ Περσίας διὰ τοῦ Καβούλ εἰς τὰς Ἰνδίας εἶναι πολὺ βραχεῖα, καὶ μολο-

νότι ἡ λειτουργία εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἰνδίας εἶναι ἤδη διάφορος ἀπὸ τὴν ἐπικρατούσαν εἰς τὰ Ἰμαλάια ὄρη, μολοντοῦτο ἔχομεν ἐν τῇ μυθολογίᾳ τῶν Ἰνδῶν τὰς ἰδέας ἐκεῖνας, αἵτινες εἶναι κοινὰ εἰς ὅλα τὰ θρησκευτικὰ συστήματα, καὶ φαίνονται ὅτι σχετίζονται μὲ τὰς ἀρχαίας τελετὰς τῶν κιβωτῶν.

Ἡ ἀρχικὴ ἰδέα εἶναι ὅτι «ἡ θεότης ἐπέπλεεν ἢ ἐκινεῖτο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων». Ἡ θεότης κάθηται ἐπὶ θρόνου, ὁ δὲ θρόνος οὗτος, ἐπειδὴ εἶναι ἐπὶ τῶν ὑδάτων γίνεται πλοῖον ἢ κιβωτός. Εἰς τὴν Ἰνδικὴν μυθολογίαν δὲν ὑπάρχει μορφή τόσον καταφανῆς, ὅσον ἡ ἀρχικὴ αὕτη περὶ θεότητος ἰδέα. Ἐν ἀπὸ τὰ περιεργα παραδείγματα εἶναι τὸ τοῦ Βισοῦ καὶ Ναραγιάν. Εἰς τοῦτο ὁ Ὁφίς Σελά, εἶναι περιτυλιγμένος εἰς ἀναριθμήτους στροφάς, σχηματίζων οὕτω ἔδραν, ἥτις ἐπιπλέει ἐπὶ τῶν ὑδάτων, αἱ δὲ ἐπὶ κεφαλαὶ ἀνέρχονται διὰ νὰ σχηματίσουν τὸν θόλον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐπαναπαύεται ὁ Βισοῦ. Τὸ σύμπλεγμα τοῦτο ἀποτελεῖ ἐν τῶν ἀγαλλμάτων ἅτινα εὐρίσκονται εἰς τὰ σπήλαια τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ Ἰνδικὸν θρησκεῖμα, ὡς ὅλα τὰ ἄλλα θρησκευτικὰ συστήματα, παριστάνει τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου ἐκτελεσθεῖσαν ὑπὸ τινος ὄντος εἰδικῶς διορισθέντος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὑπὸ τοῦ Ἰψίστου Θεοῦ. Τὸ ὄν ἢ ὁ ἀντιπρόσωπος οὗτος τῆς Κψίστης θεότητος παρίσταται ὡς ὢν ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Ἀπὸ τὸν Βισοῦ φύεται ὁ κορμὸς τοῦ λωτοῦ. Οὗτος προσέτι πλέει ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ ὠκεανοῦ καὶ σχηματίζει τὴν ἔδραν, ἐπὶ τῆς ὁποίας κάθηται ὁ Βράμας, ἐνῶ δημιουργεῖ τὸν κόσμον.

Ὁ εἰδικὸς οὗτος χαρακτήρ δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ἰνδικῆς μυθολογίας. Ὁ Ἀργαμάθας εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Σιβά, τῆς Ἰνδικῆς θεότητος, ἥτις εἶναι στενῶς συνδεδεμένη μὲ τὰς τελετὰς, εἰς τὰς ὁποίας τὰ ὀνόματα Ἀγρα καὶ Πάτρα εἶναι ἐν χρῆσει, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ὄνομα Ἀργαμάθας, ἢ κύριος τῆς κιβωτοῦ, εἰδικῶς ἐφαρμόζεται.

Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερον ἀντικείμενον καθ' ὅλην τὴν ἀνατολὴν παρὰ τὸ ἀνοικτὸν ἄνθος τοῦ λωτοῦ μὲ τὰ πλατέα πεπεσμένα φύλλα τοῦ ἐπιπλέοντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ἐπὶ τοῦ ἄνθους τούτου ἐνθρο-

νισμένοι ο Βράβας έδημιούργησε τον κόσμον. Ο δέ εκ Λωτοῦ θρόνος του Βούδα κηρύττει διά του τίτλου του, ότι ο καθήμενος επ' αυτού είναι επί των υδάτων. Ο Λωτός ουδέποτε έλλείπει εκ του θρόνου του Βούδα. Είς την αγροικωτάτην γλυπτικήν την παριστάνουσαν την μορφήν του άπαντων τα πέταλα του άνθους τούτου, εύρισκονται δε τα πέταλα ταῦτα καθ' όλον τὸ μήκος του άνω μέρους του θρόνου, ωστε πραγματικῶς ο Βούδας κάθεται επί του λωτοῦ.

Εκ τούτου γίνεται καταφανές ότι οι ψιστοι θεοὶ του Βραχμάνισμοῦ και του Βουδισμοῦ παρίστανται ὑπὸ τὴν αρχαίαν ιδεάν του επιπλάειν επί των υδάτων.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Περὶ τοὺς 22,000 ανθρώπων έπισκέφθησαν τὴν οίκIAN του ποιητοῦ Σαϊξσπέρου ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ παρελθὸν ἔτος.

— Εἰς εἰς Πολιτείας Ὀριγον και Καλλιφορνίαν τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουσι ἐγκατεστημένοι 1000 Κινεζικοὶ Εὐαγγελισκοί, οἱ ὅποιοι ἀπεράσαν ἐν σταλίον ἐκ του ἀριθμοῦ των δύο νέους ἱεραποστόλους διὰ νὰ κηρύξουσι εἰς τοὺς ἰσοθενῆς των τὸ Εὐαγγέλιον του Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

— Ο Καθηγητῆς τῆς ἀθητικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Γαίᾳ ἔδημοσίευσεν, ὅτι οἱ μὴ καπνίζοντες ὑπερτεροῦσι τοὺς καπνίζοντας κατὰ τὸ ὕψος και τὸ πάχος του σώματος. Ἀκούσατέ το ὅλοσ οἱ νέοι.

— Ο ἑκατομμυριούχος ἄμερικανὸς Πούλμαν, ἐρωτηθεὶς πῶς ἠσθάνετο ἔχειν εἰς τὴν κατοχὴν του τόσα ἑκατομμύρια, ἀπεκρίθη: «Δὲν ἐσκέφθην περὶ τούτου καθόλου. Ἄλλα τώρα, ὅτε μὲ ἔρωτάς, σοὶ λέγω ὅτι πιστεύω ὅτι δὲν εἶμαι καλλίτερα, βεβαίως ὄχι εὐτυχέστερος, παρ' ὅταν δὲν εἶχα μίαν πεντάραν εἰς τὴν τσέπην μου καὶ ἠγαγκάζομην νὰ ἐργάζομαι διὰ τὸν ἐπιούσιον ἔσταν μου ἀπὸ πρωίας μέχρι νυκτός. Τότε ἐφόρουσιν μίαν ἐνδυμασίαν, καὶ τώρα φορῶ μίαν. Τότε ἔτρωγον τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέραν καὶ τώρα τρώγω τρεῖς. Τότε δὲν εἶχα εἰμὴ ἐλαχίστας φροντίδας, τώρα περισσώμασι νύκτα καὶ ἡμέραν ἀπὸ μυριάς φροντίδας. Τότε ἐκοιμώμην ὡς ἀρνίον, τώρα ὁ ὕπνος μου εἶναι εταραχαμένος. Ἐν γενέει δὲ δυναμαὶ νὰ εἴπω, ὅτι τότε ἦμην πολὺ εὐτυχέστερος, παρ' ὅτι εἶμαι τώρα. Καὶ ὅμως εἶναι πολὺ εὐχάριστον ἀσθημα νὰ ἦναι τις ἑκατομμυριούχος!»

— Συγκριτικὴ ἀξιολογὴ των γλωσσῶν. Ἐκ των 162,000,000 ἄτινα ὁμιλοῦν τὰς ἐπὶ τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας τὸ 1801, ἡ Ἀγγλικὴ ὁμιλεῖτο ὑπὸ 13 ἐπι τοῖς ἑκατόν, ἡ Ἰσπανικὴ ὑπὸ 16. Ἡ Γερμανικὴ ὑπὸ 18. Ἡ Ῥωσικὴ ὑπὸ 18. Ἡ Γαλλικὴ ὑπὸ 19, ἡ Ἰταλικὴ ὑπὸ 6 καὶ ἡ πορτογαλικὴ ὑπὸ 8.

Τὸ 1890 ὁ πρῶτος των ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ὁμιλοῦσι τὰς γλώσσας ταύτας ἤϋψεν ἀπὸ 166 ἑκατομμύρια εἰς 400,000,000, ἐκ των ὁποίων 125,000,000 ὁμιλοῦν τὴν Ἀγγλικὴν (δηλ. 31 ἐπι τοῖς ἑκατόν), 50,000,000 τὴν Γαλλικὴν, 70,000,000 τὴν Γερμανικὴν, 40,000,000 τὴν Ἰσπανικὴν, 80,000,000 τὴν Ῥωσικὴν, 35,000,000 τὴν Ἰταλικὴν, 13,000,000 τὴν Πορτογαλικὴν, δηλ. τὴν Ἀγγλικὴν ὁμιλοῦσιν ἀντὶ 13 ἐπι τοῖς ἑκατόν, τρισκόνα καὶ εἰς!

Ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένη θθεῖα.

— Εἰς τὰ δημόσια προκαταρκτικὰ σχολεῖα των Παρισίων, τὰ ὅποια συντηροῦνται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ τὰ ὅποια

δὲν ἀνήκουσι εἰς ὁρισμένον θρησκεισμα, ἡ ἐξῆς Κατήχησις καθημερινῶς διδάσκειται.

Διδάσκαλος. Τι εἶναι Θεός;

Παῖδιον. Δὲν δύναμαι νὰ εἴπωμεν.

Μηδ. Ἀναγνωρίσεις Ἀνωτέρον τινὸς Κυβερνήτην; *Παῖδ.* Διὰ τί νὰ ἀναγνωρίσωμεν τοιοῦτον; Ἀπόδειξον εἰς ἡμᾶς τὴν ἀνάγκην καὶ δεῖξον τὸ Ὅν τούτου εἰς ἡμᾶς.

Μηδ. Δὲν δύναται ν' ἀποδείξῃ ὅτι τοιοῦτον Ὅν εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον.

Παῖδ. Λοιπὸν εἶναι ματαιοπονία νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης!!

Ἡ Κατήχησις αὕτη συγκεκριαλοῦται εἰς τὰ ἐξῆς: «Ἡ λέξις Θεός δὲν ἔχει σημασίαν. Δὲν ἔννοεῖ τίποτε — παντελῶς τίποτε!»

Ὁ Ναπολέων Ῥουσσὲλ ἐπικρίνων τὸ κατηχητικὸν τούτου μάθημα εἰς διάλογόν τινα μετὰ τινος ἀθέου, λέγει: «Ἄμφοτεροι βλέπομεν ἐν τῷ Σύμπαν μυρία ἀντακείμενα, τὰ ὁποῖα διεγείρουσι τὸν θαυμασμόν μας. Οἱ ἄπειροι ἀστέρες καὶ τὸ στερέωμα, ἡ τακτικὴ πορεία ὄλων των πλανητῶν, ἡ τάξις και ἄρμονία, τὰ ὅποια παρατηροῦμεν ἀπανταχοῦ — ἅλα ταῦτα ἐγὼ δὲν δύναμαι εἰμὴ νὰ ἀποδώσω εἰς μίαν Ἀρχικὴν λογικὴν αἰτίαν, σοὶ δὲ εἰς τίποτε. Προσέτι σὺ καὶ ἐγὼ εἴμεθα λογικὰ καὶ ἐλεύθερα ὄντα, συνάμα δὲ ἠθικὰ, ἂν καὶ ὄχι πάντοτε πράγματι, ἐν δυνάμει ὅμως τοιαῦτα. Τὸ συναίσθημά μου μοὶ λέγει ὅτι ἡ ἐλευθερία και ἡ ἠθικὴ αὐτῆ φύσις ἀποτελοῦν τὴν ὑπεροχὴν ἡμῶν, καὶ ὅτι τὸ Ὅν, τὸ ὅποιον ἐνεφύττωσεν ἐντὸς μας τὰς ιδέας και τὰς φρονήματα ταῦτα, πρέπει νὰ κατέχη αὐτὰ και αὐτὸ εἰς βαθμὸν ὅμως ἄπειρος ἀνωτέρον.»

«Αἱ δυνάμεις αὗται δὲν δύναται νὰ ἦναι αἰτιόδητες τῆς ὄλης, διότι ὄλη μὲ ἠθικὴν ἀλογία εἶναι τι ἄλογον και ἀποτρόπαιον. Ἐπαρμένους ἡ Πρώτη αἰτία πρέπει νὰ ἐνεφύττωσεν ἐντὸς των λογικῶν ὄντων τὸν νοῦν διὰ νὰ κυβερνᾷ. Τούτο πιστεύω, ὄχι διότι δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἀποδείξω, ἀλλὰ διότι τὸ εύρισκω διὰ τῆς πείρας, ἐπειδὴ δὲ ἔχω τὴν συναίσθησιν, ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ μου συναίσθησις εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν ἰδικὴν σου, κηρύττει εἰς σὲ τὴν πνευματικὴν ταύτην ἀλήθειαν χωρὶς νὰ προσπαθῆω νὰ τὴν ἀποδείξω. Μόνος ὁ ἄρρων λέγει: «Δὲν ὑπάρχει Θεός.»

Ἐπὶ τὴν ἐπιρροὴν τοιοῦτων διδασκαλιῶν ἐκπαιδευόμενοι καὶ ἀνατρεφόμενοι χιλιάδες παῖδιον ἐν Γαλλίᾳ καθίστανται σὺν τῷ χρόνῳ ὁ σκόληθ ὅστις κατατρώγει τὰ σπλάγχνα του δυστυχούς ἔθνους τῆς Γαλλίας, καὶ ἂν μὴ τὸ Εὐαγγέλιον σώσῃ αὐτοῦ, θὰ ἀκαλειφθῇ ἐπὶ τέλους ἀπὸ του προσώπου τῆς γῆς. Φεύγετε ἀπὸ τῆς ἀπιστίας, ἀγαπητοὶ μου φίλοι!

— Τρεῖς εἰδη ἀνθρώπων. Ἀγγίλους τις συγγραφεὺς λέγει, ὅτι εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχουσι τρεῖς εἰδη ἀνθρώπων. Οἱ θέλοντες — οἱ μὴ θέλοντες, και οἱ μὴ δυναμένοι. Οἱ πρῶτοι ἐπιπροσέχον πάντα τὰ πράγματα, οἱ δεῦτεροι ἀνθίστανται εἰς πάντα και οἱ τρίτοι ἀποτυγχάνουσι εἰς δια. Τὸ «θέλω» κατασκευάζει σιδηροδρόμους και ἀτμοπλοία, τὸ «δὲν θέλω» δὲν πιστεύει εἰς πειράματα και ἀνοήσιαι, ἐνῶ τὸ δὲν δύναμαι καλλιεργεῖ χέρτα ἀντὶ σίτου και τελειώνει τὰς ἡμέρας του εἰς ἀποτυχίαν!»

— Τρόπαν τριχῶς. Ἡ βασίλισσα τῆς Ῥουμανίας κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς ἐπισκεψὴ εἰς Ἀγγλίαν ἐπισκέφη και ἐν ἐργασίῳν βελονῶν. Ἐνῶ δὲ παρετήρει τὴν ἐργασίαν εἰς των ἐργατῶν ἐξήτης παρ' αὐτῆς μίαν τριχα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς. Ἡ βασίλισσα εὐχαρίστας πῶ ἔδωκε μίαν Ὀ ἐργάτης ἔλαβεν αὐτὴν τὴν ἐτήρησεν εἰς τὸ ἐργασίον, και δε' αὐτοῦ ἔλαμε μίαν τρόπαν εἰς αὐτὴν, ἔπειτα ἔλαβε λαπτὴν μεταξίνην κλωστήν, τὴν ἐπέρασε διὰ τῆς τρόπας και τὴν ἐνεχείρισε πάλιν εἰς τὴν ἐκπεπληγμένην βασίλισσαν!

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος ἐκτυπήθη καὶ ἀπέθανε, διότι ἤγγισε τὴν κινδυνῶν;
2. Ποῖοι μετεχειρίσθησαν παλαιὰ φορέματα και μουχλιασμένον ἄρτον, διὰ νὰ ἀκατήσουν ἄλλους;
3. Πρὸς ποῖον σκοπὸν;

ΣΗΜ. Ἐνεκα τῆς ἀπουσίας του Συντάκτου ἤρρησεν ἡ ἐκτύπωσις του φύλλου του 78βιου.

ΣΗΜ. Ἡ τρίτη σειρὰ «των παιδικῶν διηγημάτων» ἤλθεν. Ἡ διανομὴ θὰ ἀρχίσῃ κατὰ τὸ νέον ἔτος. Ὅσοι ἔχουν προπληρώσει ἄρ ἀναμένον ὀλίγον ἀκόμη.